



Механичар за  
возила точкаше  
Миленко Голубовић

### Задовољство заједничког успеха

У ракетну бригаду дошао сам у фебруару 1988. године, у тадашњи 7. рд ПВО, са дужности пословође у ГСП Београд. Дивизион тада није имао механичара. Од тада па све до пензионисања, остао сам у јединици на дужности механичара за возила точкаше.

Објава ратног стања дочекала је нас неколицину у касарни Јаково, када је цео дивизион већ био напустио мирнодопски положај. Заједно са војником Ратком Маљковићем последњи сам изашао са ватреног положаја „Пејин брег”, откачивши пре тога макету лажног ПОСт-а на месту где је до тог поподнева био прави. Нисмо успели да дођемо ни до центра села кад је бомбардовање положаја почело. Преко кровова кућа према положају уочавала се светлост пламена, а људи на терасама и у двориштима били су веома узнемирени. У центру села, усмерени ка изласку према Бечмену, стајао сам заједно са Жугићем, Тепавцем, Јовићем и Аничичем. Жуле предлаже Аничичу да одемо до положаја и да видимо да ли су преживели људи које смо тамо оставили. Он и ја смо били одлучни у томе, али нисмо отишли јер је потпуковник Аничич, на предлог мајора Матијевића из команде 250. рбр, одлучио да не идемо. Матијевић је рекао да „на положају све гори”. Убрзо смо се упутили ка Шимановцима, где је дивизион већ посео положај.

Из касарне Јаково осим три возила ТАМ-110, сва друга су била већ одвежена. Ова три ТАМ-а су остала, јер су била у нешто лошијем стању. *Али већ након неколико дана и њих смо морали да оспособимо и евакуишемо из касарне.*

PRVA OKSPL  
CISA  
20.06 P

Koja &  
ovo laž?